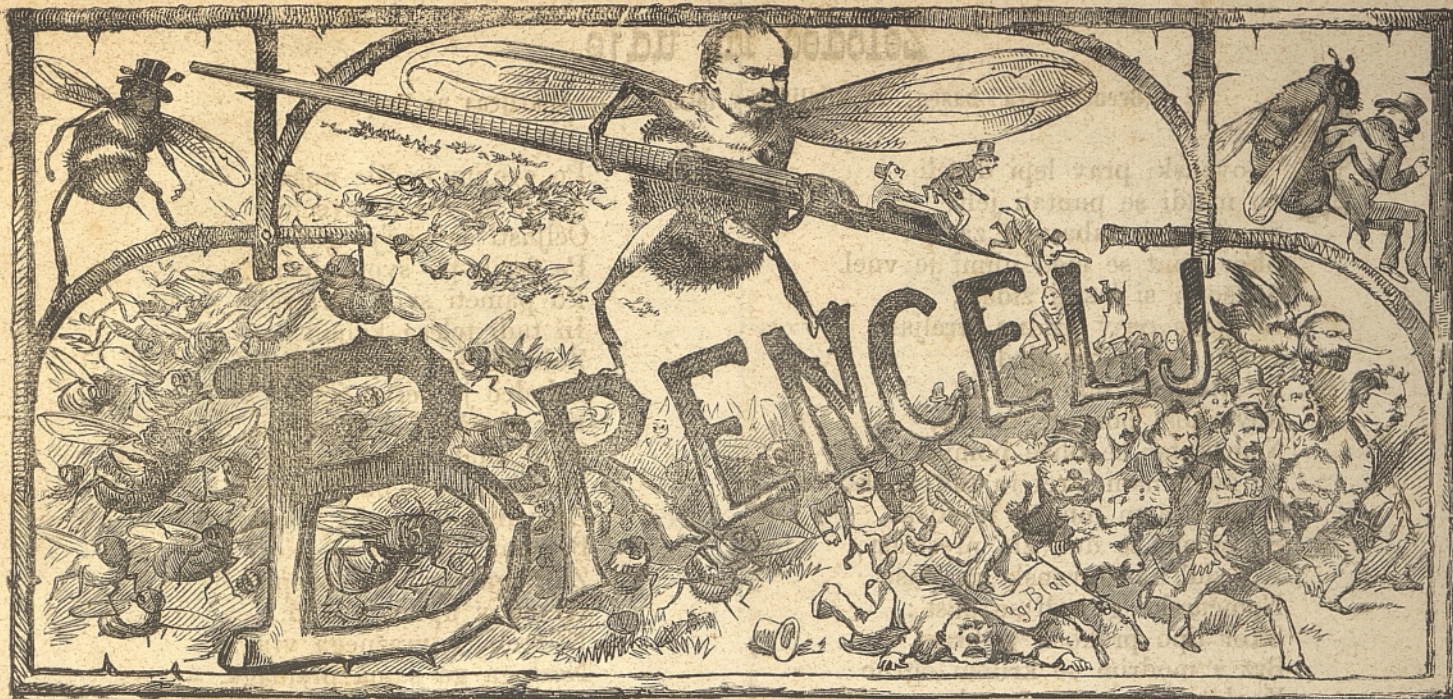

Letnik II.

v lažnjivi obleki.

Štev. 7.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Velja celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr., četrt leta 60 krajc. Posamezne številke se dobivajo po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 313.

Novice.

Slovenski poslanci so izstopili iz državnega zbora razun Kljuna. Nemčurje je to tako razjezilo, da bodo poslali svojemu zagovorniku nezaupnico, ker dobro vedó, da Kljun nezaupnice najrajši zoblje.

Izstop slovenskih poslancev je prav očitno v prid slovenskega naroda. Ker pa tudi nemčurji ljubijo narod, so sklenili, v korist naroda — izstopiti iz kranjskega deželne zbora. Živili!

***

Dunajsko ministerstvo je šlo rakom žvižgat. V Avstriji je nastalo veliko pomanjkanje sposobnih mož, katerim bi se podelilo ministerstvo. Tu pa tam so se že nasvetovala imena, dunajski listi so že celó priobčili imena različnih oseb, pa vendar še niso pravih zadeli.

„Brencelj“, kateri je, kar se tiče oficijoznih zadev, najbolj podučen in dobro pozná svoje štempiharje, ima sestavljeno celo rajdo oseb, ktere bi na ministerskih stolihs vsaj toliko opravile, ko dozdANJI odstavljeni ministri, in ktere bi, ako se izvolijo, gotovo prav rade sprejele dobro plačo in zraven tudi službo ali kak red. Tu so ti možje, ktere „Brencelj“ živo priporoča:

1. Pl. Kaltenegger, vitez brez konja, mož poln zaslug, ktere si dá dobro plačati, v računstvu neizrečeno iznajden, se v svojo zgubo še ni nikoli vstel ali zmotil in je bistroumno ovohal, da so na Kranjskem dobre klobase, modrijan, izveden pravoslovec, kateri v trenutku ume razsoditi, kaj je za-nj boljši; vrh teh lastnosti ima še mnogo skritih duševnih moči, katerih pa še dozdej ni pokazal. Ta naj bo minister računstva ali denarni minister in ne, kakor ga nasvetujejo dunajski listi, minister pravoslovja.

2. Dežman žl. Grabljevič, vitez Blatnovaški, mož, kateri zasluži, po smrti priti v muzejo na mesto krokodilja, narodni renegat in general ljubljanskih liberaluhov itd. Ker je mož posestnik znanih „prokletih grabelj“, naj bo minister poljedelstva.

3. Kljun, doktor ne vem česa, častni ud vseh ne še ustanovljenih društev, posestnik lepe nezaupnice in stola za pečjo deželne zbornice, ki za 4000 gold. na leto vsakemu svetuje. On še ni bil minister in tudi ne bo, če ga „Brencelj“ na stol ne spravi. Naj bo ministerstvu predsednik, ker je znano, da mož rad sedi.

4. Hajman, sicer čisto neznana oseba, ki še ni nikogar snedel in ki tudi ni vreden, da bi se „Brencelj“ ž njim pečal, zavoljo znane kupčijske izvedenosti. Naj bo minister kupčijstva, in sicer zato, ker ima Avstrija veliko dolgov in upniki bi v kratkem prišli ob denar in Avstrija ob dolgove.

5. Kasmacher, srdit zdravnik norcev, sloveč zavoljo kosmatega pudeljna, bi rad Slovence jedel. On bo sestavil telesno stražo, ktera ravno to jed „obrajta“ in tako bo dosegel, česar Giskra ni zamogel, namreč pogodbo s Slovani in sicer tako, da bodo nemškutarji s Slovani zedinjeni v pravem pomenu besede. Naj bo minister notranjih zadev.

6. Ljubljansko turnarsko društvo in corpore ministerstvo za deželno brambo; ker zná dobro teči, ni se bati zgube ljudi kakor v vojski s Prusi in Dalmatinci.

7. Zakrajšek, odstavljen ljubljanski mestni svetovalec, minister nauka, ker mož menda za drugo stopinjo ni sposoben.

8. „Brencelj“, minister pravoslovja; ker je bil že dvakrat v predulji, dobro vé, kako naj se sodi. Še rajši pa bi bil denarni minister in sicer tudi brez plače; bi že sam skrbel, da bi mu ostal kak krajcar. Toliko mu bo že ostalo, kolikor zasluži pri „Triglavu“.

Če bi se pa tih oseb ktera ne sprejela, jih ima „Brencelj“ še cel koš enake baže, ne eden ni boljši od drugega, tedaj je težko jih razločiti; te je iztresel iz koša, ker so bile ravno kakor kuhani štruklji, na vrh priplavale. „Brencelj“ je tudi porok, da nobena teh oseb ne bo prehitro odstopila od ministerstva, toraj se bo zmanjšalo število ministrov v pokoju.

Želodec in udje.

„Brenceljnova“ basen, za Rimljane v latinščino prestavljena po Ezopu.

slovenski prav lepi deželi
So mladi se puntati jeli,
So starcem zabavljat začel',
Skor punt se med njimi je vnel.
So šotor si lastni zidali,
Iz njega prav pridno streljali
Pušice na lastne ljudi
In složnosti bilo več ni.
Nevarnost postane velika,
Nemškutar se bliže pomika,
Že žuga nam strel in tud blisk,
Že čuti nam mnogo je stisk.
Slovenski se duh zlo prestraši,
Ko vid' na slovenski že paši
Nemčurske govedi se past';
Skor lipo prekosil je hrast.
Brž z modrim se krilom ogrne
K slovenskem šotoru obrne
Obličje premilo, temno,
In govor pričinja tako:
„So udje se puntati jeli,
Se vpirat' želodcu začeli,
Da vedno, češ, pitajo ga,
A on jim plačila ne dá.
Ustavili svoje so delo
In vse mirovati je jelo.
V naročje so padle roké,

Po svojim hodile nogé;
Zobjé so nehali žvečiti,
Čeljusti se nočjo ganiti,
Pa jezik po svoje drdrá,
Po pameti svoji mrmrá,
In tudi telesa kanali
Želodcu so fige kazali.
Želodec je pešati jel;
Ker živeža več ni prejel,
Tud' udam dajati ne more
Potrebne iz sebe podpore.
Zdaj hiralo truplo je celó,
Bolehat', slabeti je jelo;
Že žuga mu hitri propad,
Ki udov upora je sad.
Ni treba sovražnega vruga,
Nesloga ga sama premaga. —
Tud' Vi ste slovensko telo,
Ki zložno je jako močno.
Če vas pa nesloga razdere,
Vas lahko sovražnik pobere.
Zatoraj, slovensk' narod moj,
Zedinjen se vruga ne boj!
Ne vpiraj želodcu se, glavi,
Življenja telesu ne vstavi,
Če hodi po svoji vsak cest',
Zabrede nemškutarju v pest.“

„Brencelj“.

Mameluški zbor.

Nazoči so vsi liberaluhi, ki niso izvoljeni bili v mameluški mestni zbor.

Dnevni red:

1. Razgovor o izstopu poslancev iz državnega zbora;
2. volitev novega ministerstva;
3. posamezni predlogi.

Pri prvi točki poprime, ko se je navadno „švacanje“ vleglo, besedo znani grabljan Man-Ali-Dež.

„Slavna konšt. gospóda! Zbrali smo se, da bi prežvekovali pogrete jedi, pa ker danes vidim na mizi novo „rihto“, se je bom lotil. (Klici: Nova rihta, potem se jamejo vsi za ušesa prijemati.) Prinesli so jo nacionalni poslanci iz Pekinga, pa je šembrano osoljena in nezabeljena. (Klici: Masla, masla!) Ne vem prav, če je za vaše želodce, za mojega ni. (Klici: Za našega tudi ne!) Jo bomo pa po svoje skuhal. Da so prišli ti poslanci iz Pekinga, ni opravičeno. Mi, slavna gospóda, jih nismo klicali, mi, ki vsaki dan več inteligencije v pomije zmečemo, kakor je narodneži celo leto pojedó, mi, ki smo zmožni sami, prav sami gospodariti čez celo deželo, jih ne potrebujemo, mi jih tudi nismo v zbor poslali, kajti Kljunač, naš prerok, pri kterega bradi jaz prisegam, je naš zastopnik in pogumen mož, kteri sedi na stolu, dokler les ne strohni, ki se ne dá pregnati z besedami, kajti skušen je v ognju nezakupnic, on, le on, zarotim se pri prokletih grabljah, je naš zagovornik, on se drži ustave, kakor mokra srajca kože, on se ne bo ganil iz mesta, če se tudi zbornica podere in če jo tudi vsi zapusté, on bo stal, ležal, jedel in pil v zbornici. Slava mu! — Tisti pa, ki so zapustili ustavo, so vredni naše jeze. Le jezimo se in škripajmo z zobmi, da bodo kosti pokale. Že začenjamo. (Vsi se ježe in škripljejo z zobmi, da stene pokajo.) Ker pa moramo kaj

skleniti, predlagam to-le resolucijo: Slavni zbor naj sklene: Narodni poslanci, kteri so ustavo in državni zbor brez našega dovoljenja in posebnega povelja zapustili, naj se volijo za častne ude našega društva in njihove podobe naj se obesijo na steno te dvorane, da bodo morale poslušati naše govore.“

Nasvet se enoglasno sprejme.

K drugi točki zgrabi besedo kandidat mandarinstva Pis-Ali-Ker.

„Ponižna gospóda! Kar je čenčal moj predgovornik, bi bil sicer jaz, ki sem, kakor se ponižam tu naznaniti, za pet let vzel v štant vso inteligencijo, bolj pridušljivo razvil, a kar je, ti je, pravi Kromer, čem reči, Ribničan. Tedaj se tu spustim iz višave, v kteri visim vsled svoje prevagajoče umnosti, in vam trobim na ušesa: Mameluško ministerstvo se je odpovedalo poslu brez našega dovoljenja. Mi smo stebri, da, mi smo hrasti ustave, mi se ne bojimo sovražnika, ki pred nami teče, in znamo v zatišji junaško zabavljati. Glejte mene! Nisem niti hrust, niti velikán po postavi, a vendar, pri moji liberalni veri prisegam, kedar bom postal minister, se ne bom odpovedal ministerstvu po nobeni ceni, sedel bom ko Kljunač, štirje voli me ne bodo premaknili. Kdor je moje vere in mojih junaških misli, naj stopi k meni, pa gremo v Peking in se vsedemo v ministerstvo, zapičimo se v stole, pribijemo si jih na skalo in ni vruga, da bi nas kdo pregnal. Jaz bom predsednik, kdo gré z mano? Pod varstvom prokletih grabelj se nam ni bati nič.“

Najde se jih ravno sedem, ki vriskaje odidejo.

Zdaj pridejo na vrsto posamezni predlogi. Nek ud stavi ta-le predlog: „Oziroma na to, da na Kitajskem se ni v stanu napraviti toliko ministerstev, da bi bil vsak ustavovernež minister, bomo popustili ustavoverstvo in se prijeli kake nove vere.“

Rešpehtarjova kuharica.

Preden je Bog svet
vstvaril, menda še ni blo
kuharic; Jefa se je pa že
mogla nek huhat učiti, k'
je Vodamu tako vročo
kašo skuhala, da se še
dandons tolk ledi nad njo
speče. Sveta šrifta pravi,
da je Jefa Vodamu dala
en krhelj jabuka, pa je
bil zapeljan, zdaj pa je
svet narobe, zdej so mo-
ški žleht, nej bo ženska
brumna koker če, vse en
jo zapelje kakošen per-
lizvavc.

Zdej, k' sem imela
dost cajta, sem rada pre-
gledvala sveto šrifto, pa
jo gmej človek prov dobro
ne zastop; sam to se mi
čudno zdi, da je Jakob za Rebeko 14 let služil, k' je bil
prvih 7 let od Lebana goljfan. Je blo že lak tist cajt za
ženske, zdaj je pa za moške.

Pa kdo se bo martral s takim petrahtengam! Zdej
nimam dost legnat, se pečat s sveto šrifto. Človeku le čas
na misel pride, k' ima še zdej nekterkrat z Judi opraviti.

Men se ni dolgo nič prida vrajmal, še čez en mesec
sem bla v kvartirji v tistem kurniku pod streho. Bi bla
že dobila kaj, pa h kakšnem ordnar škricmanu ne grem;
k' sem že rešpehtarjov navajena. Še le pred par dnevi mi
je Žefa nakomandirala enga rešpehtarja. Foljk pravi, da
je luterš vere, pa sej je vse en, sej so tist šniceljni, k'
jih lutrajnar jé, glih taki, koker jih jé kakšen tehant. V
sil še Dežman brenceljne jé, in če ni družga dinsta, se
vdinja kuharica k lutrajnarju, da le dober lon dá in da je
rešpehtar.

Koj drug dan, k' sem stopila v službo, so šli rešpeh-
tar, k so že precej star škricman, v tist ferajn, k' je za
bolne komisarje in kavtmane. O poldan so peršli dam, pa
so klel in se perdušal po tajč, da sem jest ušesa z ber-
taham zamašila, da b' jih ne slišala, k' je to greh. Nekaj
že zastopim tajč, pa se mi zdi, da so per en glih toko-le
govorli. K' ne verjamem, da b' Vi zastopil vsi tajč, pa
bom povedala po krajnsko. Toko-le so šprehali: „Ti fer-
fluht Slobenerji, k' čejo imeti štute v svoj šprahi! Ta
ferajn sem jest štiftal, s cilindram sem spetljaj grunten
kapital in sem ga vložil brez čimža. K' se je všafal, sem
jest držal nemško reto in ta ferajn je bil za ldi, zato bo
zmeraj nemški. Če bi bil za grabce, naj bi bil slovenski,
tako pa, k' je le hajmanove tete, pa more bit' nemški,
in more imet tud nemške štute, k' sem jih jest s štirimi
puholterji všafal.“

„Na“, sem si mislila, „so pa že spet meškutar ta moj
rešpehtar“. Polej sem pa šla k Žefi, pa sem ji pravla,
kar sem slišala. Žefa je že bolj študirana kot jest in je
precej rekla: „Ti, Špela, si spet per pravem tiču. Ta je
bil pred Jud, pa je postal lutrajnar, k' mu je boljše ka-
zalo. Potem je bil per krvavi rihti tožen, k' je faliral, in
tisti, k' so imeli per njem dnarje, so se do malga pod
nosom obrisal. Zdaj pa spet po malem barantá, pa ima
prav široke usta, in kder govori, je glih toko, koker da
b' z ustmi po muhah hlatal. Ta je še le ta prav! Merkej,
da te ne bo požrl, kder te krega. Dokler je bil Jud, je
barantal s strganim hlačam in cunjam, zdaj pa barantá s
tisto tele-guncvet, k' so jo, koker pravjo, meškutarji v
Leblano zatrosil in k' je v kazin na prodaj. Le merki,
Špela, da ne boš lutrajnarca, al pa da se ne nalezesh od
njega tiste tele-guncvet, na kateri so vsi meškutarji bolni!“

Kaj čem zdaj! Človek vendar s takim ldem ne gré
rad v caker in v tak familiji je še vera v nevarnost. Pa

tud me kar naravnost tiče, koker da b' bla krave skup
pasla. To mi ni všeč, k' še tud nisva bratovšne pila, pa
sej jo tud ne bova, človek se vender ne more z vsakem
tikat, k' se ne vé, od kod je.

Bom pa spet aufkindala in če vé kdo za kakšen bolj
dinst, naj mi ga nakomendira, naj pa pride k men o
Velik noči po pirhe.

Zdej pa Vam vošim vsim skup vesele praznike!

Liberaluhi in dijak.

Napravi se dijak na pot.
Ko revčka lakota se lot',
Potrka na grajšinska vrata.
Sedijo tam pri polni skled'
Gospodje škrici pri obed',
Na mizi mastna prata.
„Kaj išeš, drzni deček mlad?
Ti všeč je li naš krasen grad?
Al' ti diši kosilo?“

„Vganili ste, gospod, zares
Sem lačen, kakor lovski pes,
Kosilce b' dobro bilo.“

„Na voglu mize prostor je,
Le urno tje-le vsedi se,
Bo že še kaj zajeti.“

Ponižno deček, ves vesel,
Ponudbo vljudno brž sprejel,
Podviza se začeti.

Med tem popraša ga grajšak:

„Si ti v Ljubljani li dijak,
Al si iz Nov'ga mesta,
Kjer kuta deco še uči,
Z naukom vere jo slepi?“

Od kod te pelje cesta?“

„Iz Nov'ga mesta sem, gospod!
Je šola taka ko drugod,
Učijo se predmeti,

Kakor postava zapové,
In vere nauk tud', se vé
Da moramo umeti.“

Na to nasmeje se grajšak
— Bil menda liberalen spak —

Posmehovaje se mu reče:

„Boš dobro menda biblo znal,
Te hitro bom na skušnjo djal,
Kak' relig'jon ti teče.“

Pokliče brž postreščeka:

„Prines' pečen'ga praščeka
Le urno nam na mizo!“

Postrešček v kuhinjo se podá,
Prešuta tolst'ga pricefra,
Prav žmahtno mastno špižo.

Vsi nože, vilce vzdigvali,
Da b' praščeka trančerali.

Pa se grajšak oglasi:

„Ta prasec jedel se ne bo,
Ko drugih prasecev meso,
Se jedel bo počasi.

In sicer vsak, ki sam si kos
Odreže, dovoljenja pros'

Z besedam' testamenta.

Jaz dobro vem, da tu ga ni,
Ki svet'ga pisma ne znal bi

Od nas do fundamenta.

Študiosus ta-le, ki pri kuť

Z naukom vere se zlo trud',

Ostal ne bode lačen.

Pokazal bo, pobožen mož,
Da več ko kost v njegovi kož',
Ni po lib'ralstvu spačen. —

Da vedel vsak bo, kje začet'
Se mora pri tem-le preset',

Bom jaz vam pot pokazal.
Bil Peter je, ki v hudi jez'

Je vsekal hlapca po ušes',
Mu čisto ga odrezal.“

Z besedo to izveden mož

Zaseka ojster z roko nož

Presetu za ušesa;

Potem na krožnik dé uhó.

Pomoči v juho hrenovo

Ta žlahni kos telesa.

Zdaj drng ponosno vzdigne se

In v desno stran preset' zadré

Svoj oster nož in reče:

„Ko Absolon na hrasta vej'

Obvisel je v očeta mej,

Konjiček mu odteče; —

Prijaha Davidov vojak,

— Saj vé od vas povest že vsak —

In s sulco ga predere.“

Izrekši to odreže si

Prav masten košček od strani,

Ki si ga umno zbere. —

Preplašen gleda to dijak,

Neznan mu je pregovor tak,

Ki bi mu tukaj hasnil.

Do njega pride prasec že,

Pa vendar nič ni vedel še.

Oh, kdo b' mu um razjasnil!

Že zaničljivo družba ga

Od strani revčka gledala.

Pa zdaj dijak že v silí:

„Med Izraelci šega bla,

Da truplo so umrlega

V rjuho brž zavili;

Potem odnesli so ga v grob,

Poškod'vat truplo bilo rop,

So celo pokopali.

To vid' te nad Zveličarjem,

Kar menim, znano vam je vsem,

Če testament ste brali.

Dovolite, da storit' smem

To s prascem dobro pitanem,

Da ga primerno spravim:

Zavit'ga nesem jaz od tod,

Prav dobro dišal bo po pot'.

Gospôda, vas pozdravim.“

Gospôda kisló se drži,

Pri skledi prazni zdaj sedi

In po preset' žaluje.

„Saj vendar dobro včasih je,

Ak' v šoli deček pridno se

Kršanski podučuje.“

Zmešane novice.

Pretečeni teden razglašena novica, da se bo ljub-
ljansko konšt. društvo razdrlo in da bodo vsi udje

pristopili društvu „Slovenija“, se do zdaj ni potrdila. Bolj verjetno pa je, da misli ljubljanski konšt. mestni zbor napraviti slovenskim poslancem, ki so zapustili državni zbor, slovesno bakljado, kateri se bo tudi ljubljansko gasilno društvo s tem vdeležilo, da zažge Zabjek kot nepotrebno ječo za Slovence; za nemškutarje pa se bo zidalo drugo novo poslopje.

***

Rodoljubi slovenski nameravajo ustanoviti v Mariboru narodno tiskarnico. Ljubljanski nemškutarji imajo to misel že davno, tudi oni mislijo napraviti tiskarnico za Slovence, ktera se od mariborske le v tem razloči, da se bo tam tiskalo za Slovence, v tej pa bi se Slovenci stiskali. Za zdaj je ta tiskarnica na Zabjeku.

***

Nemčurji se jako jezé, da kranjski deželni zbor ne bo razpuščen, čeravno so slovenski državni poslanci iz Dunaja pobegnili. Zakaj neki? Ko so turnarji iz Janč bežali, ni bilo razpuščeno niti konstitucionalno, niti turnarsko društvo, in nemčurji se niso grozili.

Trdovratnost.

Hrib se omaja in hrast, pa Kljun se iz mesta ne gane.

Pobitega srca naznanjam vsim svojim narodom, da je po prav kratki bolezni, čeravno po dolgem bolehanji vsled slabe duševne in telesne konstitucije, hipoma po mrtvoudu (žlaku) občnega mnenja zadeto nenadoma umrlo

avstrijsko ministerstvo

(Hasner, Herbst, Plener, Brestl, Banhans, Wagner, Stremajer)

na naglem izstopu slovanskih državnih poslancev, deloma brez tolažbe cele plače.

Duša Giskra je že zapustila poprej hirajoča trupla.

Črne maše se bodo pele v nemčurskih in liberaluških krogih in v državni zbornici. Te deum pa pri Slovanih.

Pokopana bodo trupla po občem mnenju z državno zbornico vred, ktera bo pri svojem lastnem pogrebu nazoča.

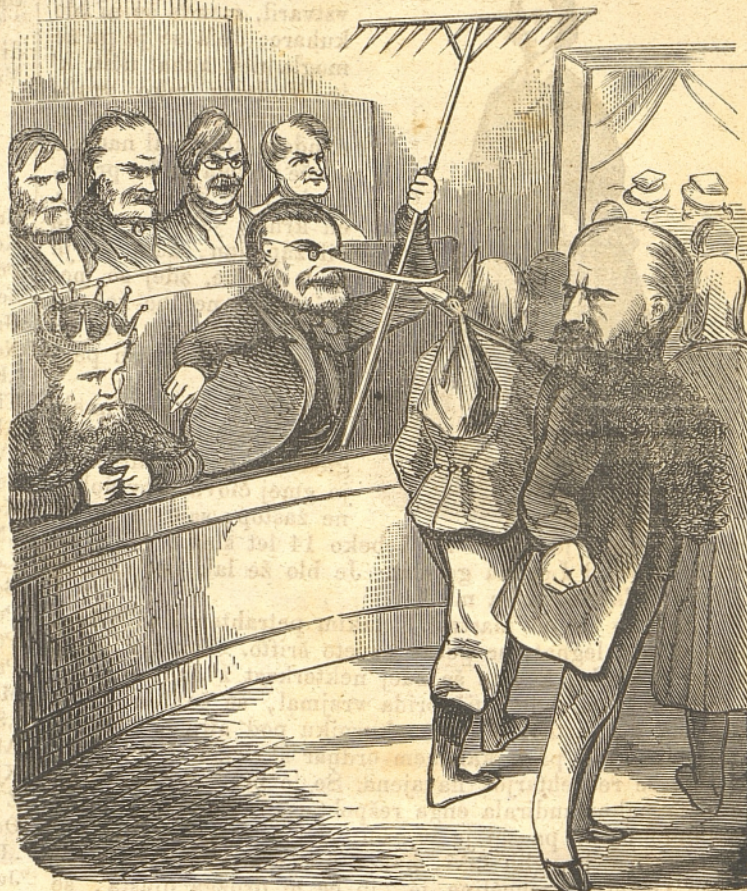
Spominj se jim bo napravil v črnih bukvah avstrijske zgodovine.

R. I. P.

Avstrija v zadregi.

Črke „R. I. P.“ pomenijo: Radi jih pogrešamo.

V državni zbornici.

Kljun: „Le pobegni Toman in Vi drugi! Jaz in ta-le moj pajdaš kot zastopnika tega-le znamenja ljubljanske in kranjske inteligencije nimava nikakoršnega vzroka, zapustiti ustavo.“

Pogovori.

Jože. Kaj misliš, Tone, zakaj se Slovenci ne vpišejo k ljubljanski ognjeni straži! Saj je koristna naprava. To vendar ni prav!

Tine. Veš, Jože, pri tej straži je komanda nemška, tedaj bi je Slovenci ne razumeli, in bi morda ravno narobe gasili. Če bi bil ljubljanski mestni zbor dovolil „Sokolu“, ustanoviti to stražo, bi bilo vse drugače in društvo veči.

Jože. Bi tudi ne bilo nič, ker potem bi bila komanda slovenska in nemškutarji in turnarji bi je ne razumeli.

Tine. Pač, razumeli bi jo! Saj veš, da so na Jančah vsi slovenski znali.

Dokaz.

„Brencelj“: Naravoslovja modriani so preračunili, da človek izhaja od opice. Jaz pa sem unidan med ljublj. mestnimi svetovalci nektere videl, katerih obrazi in glave kažejo, da ne izhajajo od opice, timveč, da so z nekomu drugem v žlahti.

Ker v Avstriji ministrov pomanjuje, bi ne bila primerna postava, da mora biti vsak državljani 2 leti minister?

Rešitev uganjke v št. 6.

Kosta—kost—hosta—gosta—dr. Costa.

